

PODVIG

Danica Bartulović

Gospodine, slijedah Tebe. Mišljah da je to moguće jer nas svih pozivaš. Zaustavih se. Premorena i s očajanjem shvatih da si dalek i nedostižan za korake moje. Zašto nas zoveš kad znaš da je za nas taj put pretežak?

Ugurah se među svjetinu u masu utiskah. Mišljah, srodna sam im, bliska, moja i njihova energija proradit će na istoj frekvenciji, ponijet će me, privući. Začudo, odgurnulo me udaljilo, to more uzburkano na otok me osame izbacilo.

Shvatih usud svoj. Ma kakva udaljenost bila između Tebe i mene Bože moj, morat ću se osmjeliti i naprijed. Nejaka sam ja, malo je u meni snage, smiješno i naivno prepuštam se vjetru želje kao jedro na pučini.

Ali podvig je i osmjeliti se krenuti u te daljine, preko prašuma strasti i osjećaja, preko pustinja nevjere i neznanja, preko planina sebeljublja i samoprijegara, preko oceana nemira, u predjele nepoznate, na ratna porišta.

Uzdam se u Tebe Gospodine.